

Sygn. akt V U 217/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Głowczyński

Protokolant: star. sekr. sądowy Magdalena Teteruk

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2017 r. w Legnicy

sprawy z wniosku W. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o podjęcie wypłaty renty i o wysokość świadczenia

na skutek odwołania W. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 20 grudnia 2016 r.

znak (...)

oddala odwołanie

SSO Krzysztof Głowczyński

Sygn. akt V U 217/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 grudnia 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wstrzymał wnioskodawcy W. P. wypłatę renty od dnia 01 stycznia 2017 r. W uzasadnieniu podał, że w związku z upływem okresu, na jaki przyznana była renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, od dnia 01 stycznia 2017 r. wypłacana będzie emerytura (...) w wysokości 100%, tj. w kwocie 2.079 zł brutto, czyli 1.725,17 zł netto miesięcznie.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył W. P., domagając się jej zmiany. Zarzucił, że wypłata renty wstrzymana została niesłusznie, albowiem przed datą wydania zaskarżonej decyzji spełnił warunek, jakim było złożenie wniosku o ustalenie uprawnień do świadczenia na dalszy okres. Jego zdaniem, zaskarżona decyzja jest bezprawna i nieważna z mocy prawa, gdyż zamyka mu drogę do rozpoznania jego wniosku o rentę na dalszy okres. Ponadto ubezpieczony zakwestionował wysokość ustalonej w zaskarżonej decyzji emerytury. Wskazał, że na podstawie decyzji z dnia 13 lutego 2015 r. wypłacana mu była emerytura w kwocie 1.858,07 zł, a obecnie ustalono ją w kwocie 1.725,17 zł, a więc bezprawie ją zaniżono.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wniósł o jego oddalenie. Podał, iż wstrzymanie wypłaty renty, przyznanej do dnia 31 grudnia 2016 r., znajdowało uzasadnienie w treści art. 134 ust.

1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy emerytalnej. Na skutek zaś wniosku ubezpieczonego z dnia 13 grudnia 2016 r. i po przeprowadzeniu postępowania o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, na mocy decyzji z dnia 25 stycznia 2017 r. wznowiono wnioskodawcy wypłatę renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01 stycznia 2017 r. Organ rentowy wyjaśnił nadto, iż w sprawie nie doszło do zaniżenia wysokości emerytury wnioskodawcy przyznanej od 01 stycznia 2017 r. Podał, iż decyzją z dnia 13 lutego 2015 r. wnioskodawcy przyznana została od dnia 16 grudnia 2011 r. emerytura (...), która wypłacana była jako świadczenie korzystniejsze. Wysokość tego świadczenia, ustalona na dzień przyznania prawa do świadczenia, wynosiła 1.858,07 zł brutto, a po waloryzacjach od dnia 01 marca 2014 r. – 2.038,33 zł brutto. Decyzją z dnia 13 lutego 2015 r. kwotę emerytury 2.038,33 zł brutto zwiększono o połowę renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, wynoszącej 786,35 zł brutto. Łącznie świadczenie wnioskodawcy od 01 lutego 2015 r. wynosiło 2.824,68 zł brutto (2.329,46 zł netto). Kwota emerytury 1.725,17 zł, wskazana w pkt II zaskarżonej decyzji z dnia 20 grudnia 2016 r. stanowi zaś kwotę netto emerytury wnioskodawcy, a jej wysokość brutto, określona w tym punkcie, wynosi 2.079 zł. Skoro zatem wskazana w decyzji z dnia 13 lutego 2015 r. kwota emerytury wnioskodawcy na dzień przyznania prawa do emerytury wynosiła 1.858,07 zł brutto, a w decyzji z dnia 20 grudnia 2016 r. stanowiła kwotę 2.079 zł, to – w ocenie organu rentowego – nie doszło do zaniżenia wysokości przysługującego ubezpieczonemu świadczenia. Różnice wskazane przez wnioskodawcę w treści odwołania wynikają z błędnego porównania wysokości świadczenia ustalonego w kwocie brutto do kwoty netto (czyli kwoty do wypłaty).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca W. P., ur. (...), na podstawie prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 22 grudnia 2014 r. jest uprawniony do wcześniejszej emerytury od dnia 16 grudnia 2011 r. Wykonując ten wyrok, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. decyzją z dnia 13 lutego 2015 r. przyznał ubezpieczonemu emeryturę od dnia 16 grudnia 2011 r. Wyliczając wysokość świadczenia organ rentowy we wskazanej decyzji ustalił:

- w punkcie 1, że - na podstawie art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wysokość emerytury wnioskodawcy wynosi 1.725 zł brutto,

- w punkcie 2, że - na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wysokość emerytury wnioskodawcy wynosi 1.858,07 zł brutto,

- w punkcie 3, że - na podstawie art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wysokość emerytury wnioskodawcy wynosi 1.784,88 zł brutto.

W związku z tym, że emerytura mieszana, ustalona zgodnie z art. 183 ustawy emerytalnej, tj. 55% emerytury ustalonej wg zasad dotychczasowych (art. 53) oraz 45% według zasad zreformowanych (art. 26), okazała się dla wnioskodawcy mniej korzystna niż emerytura ustalona zgodnie z art. 26 ustawy emerytalnej, organ rentowy uznał, że ubezpieczonemu wypłacane będzie świadczenie korzystniejsze, tj. emerytura na podstawie art. 26 ustawy. Wysokość tego świadczenia na dzień przyznania prawa do emerytury, tj. na dzień 16 grudnia 2011 r., wynosiła 1.858,07 zł brutto, a po waloryzacjach, od dnia 01 marca 2014 r. – 2.038,33 zł brutto. Tak ustaloną wysokość emerytury W. P. ZUS powiększył o połowę należnej ubezpieczonemu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, tj. o kwotę 786,35 zł brutto. Całość świadczenia przysługującego ubezpieczonemu organ rentowy ustalił na kwotę 2.824,68 zł brutto, tj. 2.329,46 zł netto miesięcznie. Decyzja z dnia 13 lutego 2015 r. nie zawierała kwoty waloryzacji za rok 2015.

Decyzją z dnia 11 października 2012 r. organ rentowy ponownie ustalił ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres do dnia 31 grudnia 2016 r., bowiem orzeczeniem z dnia 05 października 2012 r. lekarz orzecznik ZUS ustalił, że W. P. jest nadal częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy do dnia 31 grudnia 2016 r.

Pismem z dnia 17 października 2016 r. organ rentowy poinformował wnioskodawcę, że z dniem 31 grudnia 2016 r. ustaje jego prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy i w związku z upływem okresu, na jaki renta

została przyznana, od dnia 01 stycznia 2017 r. nastąpi wstrzymanie jej wypłaty. ZUS poinformował, iż będzie mógł ustalić dalsze prawo do renty, jeżeli:

- zgłoszony zostanie wniosek w tej sprawie; do wniosku powinno być dołączone zaświadczenie o stanie zdrowia wydane przez lekarza, pod którego opieką lekarską pozostaje osoba ubiegająca się o rentę, wystawione nie wcześniej niż na miesiąc przed datą złożenia wniosku oraz posiadana dokumentacja medyczna,

- lekarz orzecznik ZUS orzeknie, iż niezdolność do pracy uzasadniająca prawo do renty w dalszym ciągu istnieje.

Jeżeli wniosek zgłoszony zostanie przed upływem terminu, do którego przysługuje prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy albo najpóźniej w następnym miesiącu po tym terminie, prawo do tej renty zostanie ustalone od daty wstrzymania renty pobieranej obecnie.

W dniu 13 grudnia 2016 r. W. P. złożył w ZUS wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Decyzją z dnia 20 grudnia 2016 r., zaskarżoną w niniejszej sprawie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wstrzymał wypłatę renty wnioskodawcy od dnia 01 stycznia 2017 r. uzasadniając, że następuje to w związku z upływem okresu, na jaki przyznana była renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem, i od dnia 01 stycznia 2017 r. wypłacana będzie wnioskodawcy emerytura (...) w wysokości 100%, tj. w kwocie 2.079 zł brutto, czyli 1.725,17 zł netto miesięcznie.

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 10 stycznia 2017 r. wnioskodawca uznany został za częściowo niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem przy pracy trwale. Decyzją z dnia 25 stycznia 2017 r. organ rentowy wznowił wypłatę renty wnioskodawcy od dnia 01 stycznia 2017 r., tj. od miesiąca, w którym wstrzymano wypłatę renty. Do ustalenia wysokości renty Zakład uwzględnił 17 lat, 11 miesięcy i 29 dni, tj. 335 miesięcy, okresów składkowych oraz 2 lata i 4 miesiące, czyli 28 miesięcy, okresów nieskładkowych. Wysokość renty ustalona została na kwotę 949,43 zł brutto. Renta podwyższona została do 60% podstawy wymiaru. Po kolejnych waloryzacjach, ostatnio od 01 marca 2016 r. renta wyniosła 1.611,32 zł brutto. W związku ze zbiegiem prawa do świadczeń ZUS wskazał, że renta przysługująca ubezpieczonemu renta będzie wypłacana w zbiegu z emeryturą, w wysokości 50% renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w kwocie 805,66 zł brutto oraz 100% emerytury (...) w kwocie 2.079,31 zł brutto, łącznie w kwocie 2.884,97 zł brutto, tj. 2.376,32 zł netto miesięcznie.

(o k o l i c z n o ś c i b e z s p o r n e, a nadto dokumenty z akt emerytalnych wnioskodawcy, w tym m.in.: wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 22.12.2014 r. wraz z uzasadnieniem, decyzja z dnia 11 października 2012 r. i orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 05 października 2016 r., decyzja ZUS z dnia 13.02.2015 r., pismo ZUS z dnia 17.10.2016 r., decyzja ZUS z dnia 20.12.2016 r., wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z dnia 13.12.2016 r., orzeczenie LO ZUS z dnia 10.01.2017 r., decyzja ZUS z dnia 25.01.2017 r.)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Odwołujący W. P., skarżąc decyzję organu rentowego z dnia 20 grudnia 2016 r., w pierwszej kolejności kwestionował zasadność wstrzymania wypłaty renty. Zastrzeżenie to nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem w myśl art. 134 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.jedn.: Dz.U. z 2016 r., poz. 887), wypłatę świadczeń wstrzymuje się, jeżeli powstaną okoliczności uzasadniające zawieszenie prawa do świadczeń lub ustanie tego prawa, co następuje poczynając od miesiąca przypadającego po miesiącu, w którym ustało prawo do świadczenia ustalone wskutek okresowej niezdolności do pracy.

W przekonaniu Sądu, w rozpoznawanej sprawie, w świetle powyższej regulacji, decyzja z dnia 20 grudnia 2016 r. o wstrzymaniu wypłaty renty od dnia 01 stycznia 2017 r. była w pełni zasadna. Należy bowiem wskazać że ubezpieczony miał ustalone prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy jedynie

do dnia 31 grudnia 2016 r. i jest to okoliczność bezsporna. Na dzień 20 grudnia 2016 r. (dzień wydania zaskarżonej decyzji) nie było jeszcze możliwe ustalenie, czy prawo do renty zostanie ponownie przyznane na dalszy okres bowiem ustalenia w tym czasie wymagało, czy po dniu 31 grudnia 2016 r. W. P. nadal jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i czy jest to niezdolność częściowa czy też może całkowita. Postępowanie w sprawie o rentę na dalszy okres od 01 stycznia 2017 r. pozostawało w chwili wstrzymania wypłaty renty w toku. W błędzie zatem pozostaje wnioskodawca twierdząc, że skoro w dniu 13 grudnia 2016 r. złożył wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, to wstrzymanie renty nie mogło nastąpić. Należy wskazać, że prawidłowo organ rentowy pouczył wnioskodawcę w piśmie z dnia 17 października 2016 r., że skoro prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznano na okres do dnia 31 grudnia 2016 r., to z upływem tego okresu, od 01 stycznia 2017 r. nastąpi wstrzymanie wypłaty świadczenia, a ZUS będzie mógł ustalić dalsze prawo do renty (a nie, nie dokonywać wstrzymania jej wypłaty), jeżeli zgłoszony zostanie wniosek w tej sprawie i jeżeli lekarz orzecznik ZUS orzeknie, że niezdolność do pracy uzasadniająca prawo do renty w dalszym ciągu istnieje. Ziszczenie się dwóch wymienionych wyżej warunków dawało wnioskodawcy uprawnienie jedynie do ustalenia ponownego prawa do renty od daty wstrzymania przyznanej na czas do 31 grudnia 2016 r. renty, czyli od 01 stycznia 2017 r. Wobec spełnienia powyższych dwóch warunków ZUS w dniu 25 stycznia 2017 r. wydał decyzję, którą przyznał wnioskodawcy prawo do renty wypadkowej od dnia 01 stycznia 2017 r., tj. od miesiąca, w którym wstrzymano wypłatę renty ustalonej uprzednio do dnia 31 grudnia 2016 r. W związku zatem z zakończeniem postępowania orzeczniczego jeszcze w miesiącu styczniu 2017 r. i wydania w tym miesiącu decyzji o wznowieniu wypłaty renty od daty jej wstrzymania, tj. od dnia 01 stycznia 2017 r., roszczenie wnioskodawcy w tym zakresie – w ocenie Sądu – zostało w pełni zaspokojone, a jego zarzuty skierowane do decyzji z dnia 20 grudnia 2016 r. o wstrzymaniu wypłaty renty, stanowiącej aktualnie jedynie formalny wyraz zastosowanych prawidłowo przez ZUS przepisów prawa, pozostają całkowicie niezasadne. Zaskarżona decyzja organu rentowego w powyższym zakresie nie naruszała zatem żadnych regulacji prawnych, a w szczególności nie zamykała ubezpieczonemu drogi do rozpoznania jego wniosku o rentę na dalszy okres.

W. P. zakwestionował także wysokość ustalonej w decyzji z dnia 20 grudnia 2016 r. emerytury przysługującej mu od dnia 01 stycznia 2017 r. twierdząc, że ZUS niezasadnie ją zaniżył, albowiem w decyzji z dnia 13 lutego 2015 r., przyznającej mu to świadczenie na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, wysokość tego świadczenia została ustalona na kwotę 1.858,07 zł, a w zaskarżonej decyzji kwota ta została obniżona do 1.725,17 zł. Wywody ubezpieczonego w powyższym zakresie nie zasługują jednak na uwzględnienie. Ubezpieczony bowiem w przekonaniu Sądu myli kwoty brutto i netto przysługującej mu od dnia 01 stycznia 2017 r. emerytury. Faktem bezspornym jest, że decyzją z dnia 13 lutego 2015 r. organ rentowy przyznał ubezpieczonemu emeryturę na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej. Emerytura na tej podstawie okazała się bowiem wyższa od emerytury mieszanej, obliczonej w oparciu o art. 183 ustawy emerytalnej. Wysokość tej emerytury na dzień ustalenia prawa do emerytury (a więc na dzień 16 grudnia 2011 r.) wynosiła 1.858,07 zł brutto. Po zastosowaniu waloryzacji wysokość tego świadczenia uległa podwyższeniu do kwoty 2.038,33 zł brutto (od 01 marca 2014 r.), a następnie do kwoty 2.074,33 zł brutto (od 01 marca 2015 r.). W punkcie II zaskarżonej decyzji z dnia 20 grudnia 2016 r. organ rentowy ustalił, że od dnia 01 stycznia 2017 r. wypłacana będzie wnioskodawcy emerytura (...) (a zatem ta sama, co przyznana w decyzji z dnia 13 lutego 2015 r. na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej) w kwocie 2.079,31 zł brutto, co daje 1.725,17 zł netto. Ubezpieczony kwestionując kwotę ustalonej emerytury w wys. 1.725,17 zł netto, porównał ją do kwoty 1.858,07 zł brutto wynikającej z pierwotnej decyzji o przyznaniu emerytury z dnia 13 lutego 2015 r. i na zasadzie tego porównania uznał za zaniżoną emeryturę określoną w decyzji z dnia 20 grudnia 2016 r. Rozumowanie takie jest jednak zdaniem Sądu całkowicie nieuzasadnione, myli bowiem kwoty brutto z kwotami netto (tj. kwotami do wypłaty) emerytury. Prawidłowo porównaniem winny być objęte kwoty emerytury 1.858,07 zł brutto (ustalonej na dzień przyznania prawa do emerytury – tj. na dzień 16 grudnia 2011 r.) i kwoty 2.079 zł brutto (ustalonej w decyzji z dnia 20 grudnia 2016 r., obowiązującą od 01 stycznia 2017 r.). To ostatnie porównanie prowadzi bowiem do prawidłowego wniosku, że wysokość emerytury wnioskodawcy obliczonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej na przestrzeni ostatnich kilku lat, tj. między 2011 a 2017 r., wzrosła. Na marginesie tylko dodać wypada, że kwoty renty wnioskodawcy, którą pobiera on w zbiegu z emeryturą, w wysokości 50% renty, zarówno w decyzji z dnia 13 lutego 2015 r., jak i w zaskarżonej decyzji z dnia 20 grudnia 2016 r., również wskazane zostały w wartościach brutto, tj. w wys. 786,35 zł brutto w pierwszej z ww. decyzji i w wys. 805,66 zł brutto w drugiej z ww. decyzji. Wnioskodawca w uzupełnieniu odwołania z dnia 03 lutego 2017 r. (k. 11) całkowicie

bezpodstawnie do kwoty emerytury netto z decyzji z dnia 20 grudnia 2016 r. (1.725,17 zł) dodaje kwotę renty brutto z decyzji z dnia 25 stycznia 2017 r. (805,66 zł) i uważa, że jego świadczenie łącznie powinno wynosić 2.663,73 zł (1.858,07 zł + 805,66 zł; nie podaje przy tym czy brutto czy netto). Skutkiem powyższego błędnego rozumowania jest niezasadnie wywiedzione przez wnioskodawcę odwołanie, które nie zawiera żadnych uzasadnionych argumentów przemawiających za jego uwzględnieniem. Raz jeszcze bowiem podkreślić należy, że ustalona w decyzji z dnia 20 grudnia 2016 r. wysokość emerytury wnioskodawcy (przysługującej mu od 01 stycznia 2017 r.) wynosi 2.079,31 zł brutto zaś kwota 1.725,17 zł jest kwotą netto tego świadczenia, o czym skarżący zapomina, przedstawiając swoje wyliczenia. Dlatego w niniejszym postępowaniu jego argumentów nie można uznać za słuszne. Dodatkowo wskazać należy, że wobec wydania w dniu 25 stycznia 2017 r. nowej decyzji wznawiającej wypłatę wstrzymanej renty, od daty jej wstrzymania, w wypłacie świadczenia na rzecz wnioskodawcy nie nastąpiła żadna przerwa. Wysokość tego świadczenia (100% emerytury (...) i 50% renty) również ustalona została prawidłowo. Stanowi ją 100% emerytury (...), wynoszącej po waloryzacjach od dnia 01 marca 2016 r. – 2.079,31 zł brutto, i 50% pozostającej w zbiegu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w kwocie 805,66 zł brutto (obliczonej na dzień 1 stycznia 2017 r.), a więc łącznie 2.884,97 brutto, tj. 2.376,32 zł netto.

Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu Okręgowego, w rozpoznawanej sprawie nie było żadnych podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji. Skutkiem tego pozbawione uzasadnionych argumentów odwołanie wnioskodawcy podlegało oddaleniu, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.